

РЕШЕНИЕ

№ 2464

гр. София, 15.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **1602** по описа за **2024** година докладвано от съдия Стоян Тонев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от АПК, във вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Г. Т. Г., ЕГН [ЕГН], чрез адв. И., срещу Решение/ без номер/ от 03.01.2024г., постановено по НАХД № 7109/2023г. по описа на СРС, 107 състав, потвърждаващо Наказателно постановление № 699919-F701062 от 18.04.2023г., на Директора на офис „Център“ при ТД на НАП С., с което на основание чл. 80а, ал. 1 ЗДДФЛ на касатора е наложена административно наказание глоба в размер на 45400 лева за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „б“ от ЗДДФЛ.

Недоволен от решението касаторът го определя като неправилно, постановено в нарушение на закона и при съществено нарушение на процесуалните правила – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 от НПК. Излагат се доводи за материална незаконосъобразност. Счита се, че са нарушени правилата при съставяне на АУАН и неговото предявяване. АУАН не бил връчен лично на касатора, а не упълномощено лице. Неправилно е бил приложен материалния закон, тъй като не се касаело за договор за заем, по силата на който касаторът да предоставя парични средства на заемателя „МИДУЕСТ“ ООД, а за допълнителни парични вноски по чл. 134, ал.1 ТЗ. Цитират се указания на НАП № 91-00-95 от 24.02.2010 г. относно прилагането на чл. 50, ал. 1, т. 5 от Закона за данъците върху доходите на физическите

лица. Искането е, да бъде отменено решението и потвърденото с него наказателно постановление.

В съдебното заседание е представяван от адвокат И., който поддържа жалбата и заявените с нея искания. Не ангажира нови писмени доказателства. Претендира разноски за първата инстанция.

Ответникът по касация - директора на офис „Център“ при ТД на НАП С. чрез юрк. Ф. оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Алтернативно прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд - София град, VIII-ми касационен състав, след като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационна жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН от надлежна страна и срещу подлежащ на касационен контрол акт, поради което е процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл.218, ал.1 и 2 АПК, в касационното производство съдът се произнася служебно по валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна, а решението на СРС е валидно, допустимо и правилно. Съображенията са следните:

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от Софийски районен съд.

Анализирайки всички събрани доказателства решаващият съд е приел, че на 02.02.2023 г. в офис „Център“ при ТД на НАП - С. била извършена проверка, възложена с Резолюция за възлагане на проверка № П22221523020445-ОРП-001/30.01.2023 г. и въз основа на представени документи от жалбоподателя Г. Г. по реда на чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК в отговор на Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задълженото лице № П-22221523020445-040-001/30.01.2023 г., а именно: Писмени обяснения от 31.10.2023 г., Договор за заем от 05.10.2021 г. и Договор за ипотечен кредит от 15.10.2021 г. В хода на проверката било установено, че на 05.10.2021 г. между Г. Т. Г. – заемодател, и „МИДУЕСТ“ ООД, с ЕИК[ЕИК] – заемополучател, бил сключен договор за паричен заем, по силата на който заемодателят предава в собственост на заемателя сумата от 550 000, 00 лв., на следните траншове: сумата от 454 000,00 лв. в срок до 30.10.2021 г.; сумата от 30 000,00 лв. в срок до 30.07.2022 г.; сумата от 75 000,00 лв. в срок до 30.09.2022 г.; сумата от 45 000,00 лв. в срок до 30.10.2022 г. В договора било уговорено заплащане на лихва с годишен лихвен процент от 2,5 на сто. Срокът за погасяване на заема бил до 30.05.2025 г. От представените на контролните органи банкови извлечения от банковата сметка в лева на „МИДУЕСТ“ ООД, открита в банка ДСК ЕАД, се установило, че в изпълнение на договора за заем Г. извършил паричен превод по същата сметка на 27.10.2021 г. за сумата от 454 000,00 лева. Съгласно справка - извлечение от счетоводна сметка на заемателя „МИДУЕСТ“ ООД, предоставеният заем е бил отчетен, като няма възстановени заемни средства. Невъзстановеният остатък по заема, предоставен от заемодателя – касатора на заемателя - „МИДУЕСТ“

ООД, към 31.12.2021 г. бил в размер на 454 000,00 лева. От извършената проверка на подадената от касатора Г. годишна данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2021 г. с вх. № 2215И0356264/29.03.2022 г. било констатирано, че същият не е декларирал непогасената част от предоставените от него парични средства по Договора за заем от 05.10.2021 г. в размер на 454 000,00 лева към 31.12.2021 г. в нарушение на чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „б“ от Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/. На 06.03.2023 г. Г. представил в офис „Център“ при ТД на НАП – С. Протокол с Решение на Общото събрание на „МИДУЕСТ“ ООД от 02.08.2021 г., с което съдружниците се задължават да направят допълнителни парични вноски, констативен протокол, с който 2 съдружниците приемат, че сумата от 454 000,00 лева, внесена по банкова сметка на „МИДУЕСТ“ ООД ще се счита за внесени допълнителни парични вноски от всеки от съдружниците, както и Анекс към договор за заем от 05.10.2021 г., с който страните договарят да отпадне задължението за заплащане на уговорената с договора лихва, като се променя и падежът – от 30.05.2025 г. на 05.11.2033 г. На база на установеното от проверката на 29.03.2023 г. свидетелят В. В., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП – С., съставил срещу жалбоподателя акт за установяване на административно нарушение № F701062, като квалифицирал нарушението по чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „в“ от ЗДДФЛ. Актът бил съставен в присъствието на упълномощено от жалбоподателя лице, на което бил предявен и връчен срещу подпис. В срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН жалбоподателят лично депозирал възражение срещу АУАН. Въз основа на така съставения АУАН на 18.04.2023 г. било издадено НП, с което при идентичност на описанието на нарушението и правната му квалификация, на основание чл. 80а, ал. 1 ЗДДФЛ на касатора Г. е наложено административно наказание глоба в размер на 45 400 /четиридесет и пет хиляди и четиристотин/ лева, за нарушение на чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „б“ от ЗДДФЛ.

Тази фактическа обстановка СРС е приел за установена на база събраните по делото гласни и писмени доказателства и след детайлен анализ на същите.

Въз основа на установената фактическа обстановка районният съд е обосновал верен извод, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. НП е законосъобразно и издадено от компетентен орган. Касационната инстанция намира за правилни изводите на СРС за това, че са спазени разпоредбите на чл.43 и сл. от ЗАНН в хода на установяване на нарушението, както и на чл.57 от ЗАНН при издаване на наказателното постановление. Съставен е акт за установяване на административно нарушение, съдържащ реквизитите по чл.42 от ЗАНН, който е надлежно подписан и връчен и против който е било упражнено правото на възражение по чл.44, ал.1 от ЗАНН. След като касаторът лично е подал подробно възражение по чл.44, ал.1 от ЗАНН, то той се е запознал със съдържанието на АУАН и не е нарушено правото му на защита да разбере естеството и характера на повдигнатото му с АУАН административнонаказателно обвинение, респективно доводите на касатора за допуснати съществени процесуални нарушения са неоснователни. Издаденото наказателно постановление отговаря на изискванията на чл.57 от ЗАНН.

Съгласно нормата на чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „б“ от 4 ЗДДФЛ местните физически лица подават годишна данъчна декларация по образец за предоставените/получените парични заеми, както следва: непогасените към края на данъчната година остатъци от предоставени през същата и през предходните пет данъчни години парични заеми, ако размерът на тези остатъци общо надхвърля 40 000 лв. В случая по безспорен начин се

установяват извършването на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, както и лицето, което следва да бъде санкционирано, тъй като касаторът в качеството си на данъчно задължено лице по ЗДДФЛ не е изпълнил задължението си да декларира в подадена в съответната териториална дирекция на НАП по постоянен адрес съобразно чл. 50, ал. 1, т. 1 от ЗДДФЛ годишна данъчна декларация, дължима за 2021 г. непогасената част от предоставените от него на „МИДУЕСТ“ ООД парични средства по Договор за заем от 05.10.2021 г., доколкото размерът ѝ надхвърля 40 000 лв. – заетата сума е в размер на 454 000,00 лева, като заемополучателят не е погасил никаква част от заема, т.е. непогасеният остатък към 31.12.2021 г. също е в размер на 454 000,00 лева.

Неоснователни са доводите на касатора в насока, че от доказателствата по делото следвал извод, че се касаело за допълнителни парични вноски по чл. 134, ал. 1 ТЗ, а не за договор за заем. Същите са били разгледани и от СРС и са били аргументирано отхвърлени. Следва да се добави, че правното основание за предоставяне на допълнителни парични вноски е уредено в чл. 134 от Търговския закон. Съгласно чл. 134, ал. 1 от ТЗ, по решение на общото събрание за покриване на загуби и при временна необходимост от парични средства съдружниците могат да бъдат задължени да направят допълнителни парични вноски за определен срок. Задължението за допълнителна парична вноска по чл. 134, ал. 1 от ТЗ възниква в резултат на решение на Общото събрание на дружеството. В резултат на това решение за съдружниците възниква задължение за внасяне на вноските, а за дружеството - задължение да ги върне в определения срок. Съществен елемент от правната регламентация на допълнителните парични вноски, предвидена в чл. 134, ал. 1 от ТЗ, е срокът, за който ще бъдат задържани от дружеството допълнителните парични вноски. Целта е задължаване на съдружниците да направят допълнителни парични вноски за определен срок. Законът е предвидил, че общото събрание на съдружниците определя размер и срок на вноските, който може да бъде в полза на някоя от страните или и на двете, както и дали ще се дължат лихви. В компетентност на общото събрание е да определи срока за връщане на допълнителните парични вноски. Казаното важи единствено при условие, че са изпълнени императивно дадените в чл. 134, ал. 1 от ТЗ предпоставки, за да бъдат законосъобразни вземаните на това основание решения на Общи събрания, респективно - да се породят целените с тях правни последици, а именно вноските да са за покриване на загуби и при временна необходимост от парични средства. Това е способ за кредитиране на дружеството за преодоляване икономически трудности на дружеството с временен характер, понесени загуби или временна необходимост от парични средства. Облигационното правоотношение не произтича от договор и по отношение на него не се прилагат тези правила. Следователно задължението възниква от решението на общото събрание, а не от договор за заем - такъв не се сключва в хипотезата на чл. 134 ал. 1 от ТЗ. Същевременно в случая е налице именно сключен Договор за заем от 05.10.2021 г., приложен по делото, който, заедно с останалите доказателства, сочи за развитите се облигационни отношения. Действително, впоследствие, в хода на административно наказателното производство, касаторът е представил решение на общото събрание за допълнителна парична вноска, носещо подписа на касатора и съдружника му. В случая обаче доказателства за понесени загуби или временна необходимост от парични средства липсват, а те са условие за решението по чл. 134, ал. 1 от ТЗ. Не е налично и решение на ОС на търговеца, съдържащо срок за връщане на твърдените

допълнителните вноски, като в представеното по делото срок не е визиран. Правилно СРС, като е анализирал подробно всички доказателства, е стигнал до верен извод, че в случая се касае за развили са заемни облигационни отношения по приложения Договор за заем от 05.10.2021 г., а не за допълнителна парична вноска по чл. 134, ал. 1 от ТЗ.

Съгласно санкционната разпоредба на чл. 80а, ал.1 от ЗДДФЛ физическо лице, което, като е задължено, не декларира или невярно декларира информацията по чл. 50, ал. 1, т. 5 , се наказва с глоба в размер 10 на сто от недекларираните суми. При индивидуализиране размера на глобата за така извършеното нарушение е определил същата в предвидения в закона размер, поради което не съществува възможност за ревизиране на наложеното наказание. Случаят не следва да бъде квалифициран като маловажен такъв по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, доколкото нарушението по чл. 50, ал. 1, т. 5 б. „в“ от ЗДДФЛ не се характеризира в конкретиката на настоящия казус с по – ниска обществена опасност от други прояви от този вид, нито пък са налични някакви изключителни или многобройни смекчаващи административнонаказателната отговорност обстоятелства, които да налагат и нейното отпадане при осъществен състав на административно нарушение.

При този изход на спора, на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по реда на чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, сочещ, че възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 150 лева. Делото не се отличава с фактическа и правна сложност/ не предполага полагане на специални усилия от страна на юрисконсулта за запознаване с делото и изразяване на становище по него/ при което настоящият състав намира, че полагащото се възнаграждение на юрисконсулта следва да бъде определено в размер на 80 лева за касационно производство и този размер е справедлив и съответен на оказаната правна помощ. Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, VIII- ми касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ ОТ 03.01.2024Г., ПОСТАНОВЕНО ПО НАХД № 7109/2023Г. ПО ОПИСА НА СРС, 107 СЪСТАВ
ОСЪЖДА Г. Т. Г., ЕГН: [ЕГН] ДА ЗАПЛАТИ НА ДИРЕКТОРА НА ОФИС „ЦЕНТЪР“ ПРИ ТД НА НАП С. СУМАТА ОТ 80 ЛЕВА ЗА ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

РЕШЕНИЕТО НЕ ПОДЛЕЖИ НА ОБЖАЛВАНЕ.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

